

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1ObdoZ/2/2025
Identifikačné číslo spisu: 7118200721
Dátum vydania rozhodnutia: 28.01.2026
Meno a priezvisko: JUDr. Miroslava Janečková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2026:7118200721.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Miroslavy Janečkovej a členiek senátu JUDr. Jany Hullovej a JUDr. Eriky Čanádyovej, v spore žalobu UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia, a.s., so sídlom Želetavská 1525/1, Michle, Praha 4, Česká republika, identifikačné číslo: 649 48 242, konajúca na území Slovenskej republiky prostredníctvom organizačnej zložky UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia, a.s., pobočka zahraničnej banky, so sídlom Šancová 1/A, Bratislava, IČO: 47 251 336, zastúpeného advokátskou kanceláriou ALTER IURIS, s.r.o., so sídlom Tolstého 9, Bratislava, IČO: 36 708 771, proti žalovanej L. W. G., nar. XX. T. XXXX, trvale bytom J. XXXX/X, W. - B. Y., zastúpenej JUDr. Jozefom Göblom, advokátom, so sídlom Pytliacka 15, Košice, o určenie neúčinnosti právneho úkonu, vedenom na Mestskom súde Košice pod sp. zn. 30CbZm/1/2018, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 4CoZm/5/2023-513 z 26. júna 2024, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalobcovi p r i z n á v a proti žalovanej nárok na náhradu trov dovolacieho konania v celom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Pôvodný Okresný súd Košice I, toho času Mestský súd Košice (ďalej aj „súd“ alebo „súd prvej inštancie“) výrokom I. rozsudku č. k. 30CbZm/1/2018-344 z 15. februára 2023 (ďalej aj „rozsudok súdu prvej inštancie“) určil, že právny úkon kúpna zmluva, podľa ktorej bol dňa 6. septembra 2017 Okresným úradom Košice, katastrálny odbor povolený vklad vlastníckeho práva pod č. vkladu V-9324/2017, uzatvorená medzi Š. O., rodné číslo XXXXXX/XXXX, narodeným XX. H. XXXX, trvale bytom X. XXXX/XX, W. - B. Y., št. príslušnosť SR, ako predávajúcim a žalovanou ako kupujúcou, na základe ktorej sa žalovaná stala výlučným vlastníkom bytu č. XX nachádzajúceho sa na 7. p. bytového domu na P. č. XX v W., vchod XX, so súp. č. XXXX vedeného Okresným úradom W., katastrálny odbor, okres W. N., obec W. - B. Y., katastrálne územie Y., zapísaného na LV č. XXXX, postaveného na pozemkoch s parc. č. XXXX (parcela registra „C“) o výmere 258 m², druh pozemku zastavané

plochy a nádvoria, a s parc. č. XXXX (parcela registra „C“) o výmere 257 m², druh pozemku zastavané plochy a nádvoria, vedené Okresným úradom Košice, katastrálny odbor, okres W. N., obec W.Š. - B. Y., katastrálne územie Y., zapísaného na LV č. XXXXX a spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu vo výške 145/10000, je voči žalobcovi právne neúčinný. Výrokom II. rozsudku určil, že právny úkon kúpna zmluva, podľa ktorej bol dňa 6. septembra 2017 Okresným úradom W., katastrálny odbor povolený vklad vlastníckeho práva pod č. vkladu V-9321/2017, uzatvorená medzi Š. O., rodné číslo XXXXXX/XXXX, narodeným XX. H. XXXX, trvale bytom X. XXXX/XX, W. - B. Y., št. príslušnosť SR, ako predávajúcim a žalovanou ako kupujúcou, na základe ktorej sa žalovaná stala výlučným vlastníkom bytu č. XX nachádzajúceho sa na 4. p. bytového domu na X. č. XX v W., vchod XX, so súp. č. XXXX vedeného Okresným úradom W., katastrálny odbor, okres W. N., obec W. - B. Y., katastrálne územie Y., zapísaného na LV č. XXXXX, postaveného na pozemkoch s parc. č. XXXX (parcela registra „C“) o výmere 250 m², druh pozemku zastavané plochy a nádvoria, s parc. č. XXXX (parcela registra „C“) o výmere 256 m², druh pozemku zastavané plochy a nádvoria, a s parc. č. XXXX (parcela registra „C“) o výmere 257 m², druh pozemku zastavané plochy a nádvoria, vedené Okresným úradom W., katastrálny odbor, okres W. N., obec W. - B. Y., katastrálne územie Y., zapísaného na LV č. XXXXX a spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu vo výške 963/100000, je voči žalobcovi právne neúčinný. Výrokom III. súd prvej inštancie zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi peňažnú náhradu vo výške 122 000 eur na jeho bankový účet do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a vo výroku IV. žalovanej uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania v plnom rozsahu 100 %.

2. Súd prvej inštancie po právnej stránke vec posúdil podľa ustanovení § 42a ods. 1 a 2, § 42b ods. 1, 2, 4 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“), podľa ustanovení § 30 ods. 1 a 2, § 32 ods. 1, 2, 3 a § 43 ods. 1 zákona č. 191/1950 Sb. Zákon zmenkový a šekový v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon č. 191/1950 Sb.“) a podľa § 324 ods. 1, § 340 ods. 1, § 365 prvá veta, § 369 ods. 2, § 497, § 499, a § 502 ods.1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „Obchodný zákonník“).

3. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že vykonaným dokazovaním zistil, že žalobca uzatvoril dňa 30. mája 2016 so spoločnosťou Simple Pay s.r.o., Karpatské námestie 10/A, Bratislava IČO: 50 930 079 (pôvodne pod názvom REJA CATERING s.r.o., IČO: 36 601 128) ako klientom (ďalej aj „dlžník“) Zmluvu o kontokorentnom úvere č. 000346/CORP/2016 (ďalej aj „Zmluva“ alebo „Zmluva o kontokorentnom úvere“). Predmetom Zmluvy o kontokorentnom úvere bolo poskytnutie úveru vo výške 120 000 eur v prospech dlžníka ako klienta. Dňa 30. mája 2016 bola uzatvorená Dohoda o vydaní a vyplnení blankozmenky č. 000346B/ CORP/2016 (ďalej aj „Dohoda“) medzi dlžníkom ako vystaviteľom zmenky a Š. O., rodné číslo XXXXXX/XXXX, narodeným XX. H. XXXX, trvale bytom X. XXXX/XX, W. - B. Y., št. príslušnosť SR ako zmenečným ručiteľom a žalobcom ako veriteľom, predmetom ktorej je zabezpečenie záväzku dlžníka za podmienok uvedených v Zmluve o kontokorentnom úvere vrátiť peňažné prostriedky poskytnuté žalobcom v prospech dlžníka na základe Zmluvy do sumy 120 000 eur, ako aj na zaplatenie úrokov, úrokov z omeškania a zaplatenie dojednaných poplatkov, prípadne iných dlžných súm podľa Zmluvy. Z výpisu z obchodného registra spoločnosti REJA CATERING s.r.o., so sídlom Jantárova 30, Košice, IČO: 36 601 128 vyplynulo, že spoločnosť od 9. septembra 2017 zmenila obchodný názov na Konkast, s.r.o., a spoločnosť bola zrušená dňa 24. októbra 2017 a na základe dobrovoľného výmazu k 12. januáru 2018 vymazaná z obchodného registra s právnym nástupcom Simple Pay s.r.o., IČO: 50 930 079. V uvedenej spoločnosti bol p. Š. O. konateľom a spoločníkom od 21. decembra 2005 do 8. septembra 2017 a žalovaná W. G. bola v uvedenej spoločnosti prokuristka od 10. februára 2012 do 8. septembra 2017. Žalobca dňa 17. augusta 2017 pristúpil k vyhláseniu predčasnej (mimoriadnej) splatnosti úveru ku dňu 21. augusta 2017 a písomne vyzval dlžníka na zaplatenie celého zostatku nesplateného úveru s príslušenstvom, ktoré bol dlžník povinný splatiť v lehote 3 dní odo dňa doručenia písomnej výzvy. Dlžník ani zmenkový ručiteľ p. Š. O. neuhradili svoj peňažný záväzok. Oznámenie o predčasnej splatnosti úveru a výzva na úhradu celého zostatku úveru boli dňa 4. septembra 2017 doručené zmenkovému ručiteľovi a dlžníkovi na adresu spoločnosti dňa 21. augusta 2017 s poznámkou adresát neznámy. Z Oznámenia o vyplnení blankozmenky z 30. augusta 2017 súd zistil, že bola doručená p. Š. O. dňa 21. septembra 2017.

4. Ďalej súd zistil, že bola uzavretá kúpna zmluva medzi zmenkovým ručiteľom p. Š. O. ako predávajúcim a žalovanou ako kupujúcou, na základe ktorej došlo k prevodu vlastníckeho práva (podiel 1/1) k nehnuteľnosti vedenej Okresným úradom W., katastrálny odbor, okres W.N. N., obec W. - B. Y., katastrálne územie Y., zapísané na LV č. XXXX, a to k bytu č. XX (so spoluvlastníckym podielom na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu vo výške 145/10000) nachádzajúceho sa na 7. p. bytového domu na P. č. XX v W. so súp. č. XXXX vedeného Okresným úradom W., katastrálny odbor, okres W. N., obec W. - B. Y., katastrálne územie Y., zapísaného na LV č. XXXX, postaveného na pozemkoch s parc. č. XXXX (parcela registra „C“) o výmere 258 m², druh pozemku zastavané plochy a nádvoria, a s parc. č. XXXX (parcela registra „C“) o výmere 257 m², druh pozemku zastavané plochy a nádvoria, vedené Okresným úradom W., katastrálny odbor, okres W. N., obec W. - B. Y., katastrálne územie Y., zapísaného na LV č. XXXXX. Táto kúpna zmluva bola do katastra nehnuteľností zapísaná vkladom V-9324/2017 zo 6. septembra 2017 - 1705/17 (ďalej len „Kúpna zmluva č. 1“). Súd taktiež zistil, že bola uzavretá kúpna zmluva medzi zmenkovým ručiteľom p. Š. O. ako predávajúcim a žalovanou ako kupujúcou, na základe ktorej došlo k prevodu vlastníckeho práva (podiel 1/1) k nehnuteľnostiam vedených Okresným úradom W., katastrálny odbor, okres W. N., obec W. - B. Y., katastrálne územie Y., zapísané na LV č. XXXXX, a to k bytu č. XX (so spoluvlastníckym podielom na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu vo výške 963/100000) nachádzajúceho sa na 4. p. bytového domu na X. č. XX v W. so súp. č. XXXX vedeného Okresným úradom W., katastrálny odbor, okres W. N., obec W. - B. Y., katastrálne územie Y., zapísaného na LV č. XXXXX, postaveného na pozemkoch s parc. č. XXXX (parcela registra „C“) o výmere 250 m², druh pozemku zastavané plochy a nádvoria, s parc. č. XXXX (parcela registra „C“) o výmere 256 m², druh pozemku zastavané plochy a nádvoria, a s parc. č. XXXX (parcela registra „C“) o výmere 257 m², druh pozemku zastavané plochy a nádvoria, vedené Okresným úradom W., katastrálny odbor, okres W. N., obec W. - B. Y., katastrálne územie Y., zapísaného na LV č. XXXXX. Táto kúpna zmluva bola do katastra nehnuteľností zapísaná vkladom V-9321/2017 zo 6. septembra 2017 - 1703/17 (ďalej len „Kúpna zmluva č. 2“). Vyššie uvedené skutočnosti medzi stranami sporu neboli sporné.

5. Žalobca doložil do spisu odhad trhovej ceny bytu spoločnosťou adv reality & development s.r.o., a to cenu bytu č. XX na P. ul. č. XX k 1. augustu 2017 vo výške 60 000 eur a bytu č. XX na X. ul. č. XX v W. na sumu 62 000 eur. Okrem toho žalobca preukázal, že je vedené exekučné konanie voči povinnému spoločnosti Simple Pay s.r.o., súdnym exekútorom JUDr. Júliusom Petikom pod sp. zn. 131EX 141/19 v prospech žalobcu ako oprávneného na vymoženie pohľadávky vo výške 116 750,34 eura s príslušenstvom. Žalovaná doložila do spisu zmluvu o pôžičke z 1. februára 2012 medzi žalovanou ako veriteľom a dlžníkom p. O. na sumu 30 000 eur s ustanovením o vrátení pôžičky do 31. decembra 2012. Taktiež doložila výbery zo svojho bankového účtu dňa 12. septembra 2011 sumu 10 000 eur, dňa 13. septembra 2011 sumu 10 000 eur, dňa 17. októbra 2011 sumu 6 200 eur, dňa 18. novembra 2011 sumu 10 000 eur a dňa 13. decembra 2011 sumu 10 000 eur.

6. Vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že podaná žaloba je v celom rozsahu dôvodná. Súd prvej inštancie uviedol, že zmyslom odporovacej žaloby je vedomosť žalovanej o úmysle zmenkového ručiteľa p. Š. O. ukrátiť žalobcu ako veriteľa, čo sa aj udialo, nakoľko žalobca ako veriteľ nebol ani čiastočne uspokojený na svojej pohľadávke voči dlžníkovi, resp. zmenkovému ručiteľovi p. Š. O.C.. K uvedenému záveru súd dospel na základe konania žalovanej a zmenkového ručiteľa p. Š. O., v jednotlivých okolnostiach tohto prípadu a vzájomného prepojenia týchto osôb s dlžníkom - spoločnosťou Simple Pay s.r.o. (pôvodne REJA CATERING s.r.o.), v ktorej bol zmenkový ručiteľ spoločníkom a konateľom od jej vzniku do 8. septembra 2017 a žalovaná od 10. februára 2012 do 8. septembra 2017 prokuristkou s funkciou viesť účtovníctvo dlžníka. Žalobca preukázal, že od vykonania odporovateľných úkonov v roku 2017 do vyhlásenia rozhodnutia mu nebola žiadnym spôsobom ani čiastočne uspokojená jeho pohľadávka zo strany dlžníka, resp. zmenkového ručiteľa p. Š. O.. Dlžníkov právny úkon, resp. zmenkového ručiteľa - uzavretie kúpnych zmlúv na predaj bytov (špecifikovaných v bode 1 tohto uznesenia) ukrátil uspokojenie jeho vymáhateľnej pohľadávky. Podľa názoru súdu žalovanej musel byť úmysel dlžníka odporovateľným úkonom ukrátiť veriteľa známy, t. j. vedela alebo musela vedieť o tomto úmysle v čase kedy bol uskutočnený. Jej vedomosť o úmysle dlžníka ukrátiť veriteľa je v danom prípade

preukázaná tým, že samotná žalovaná bola prokuristkou dlžníka, právnickej osoby, kde bol p. Š. O. ako zmenkový ručiteľ spoločník a konateľ a zároveň žalovaná vykonávala túto funkciu za účelom vedenia účtovníctva, to znamená, že mala mať detailný prehľad o celkovej finančnej situácii dlžníka. Z toho vyplýva, že v danom prípade žalovaná o úmysle dlžníka ukrátiť svojho veriteľa ani nemusela vedieť, avšak vzhľadom na okolnosti a svoje pomery o ňom vedieť mala a mohla.

7. V rámci časového hľadiska označil za podstatné to, že dlžník spoločnosť Simple Pay s.r.o. (pôvodne REJA CATERING s.r.o.) porušil svoje povinnosti vyplývajúce zo Zmluvy o kontokorentnom úvere a to, že viac ako tri pracovné dni trvalo omeškanie dlžníka s platením splatnej sumy istiny alebo čo aj len jednej splátky istiny alebo splatnej sumy úrokov podľa zmluvy uzatvorenej medzi dlžníkom. Žalobca dňa 17. augusta 2017 pristúpil k vyhláseniu predčasnej (mimoriadnej) splatnosti úveru ku dňu 21. augusta 2017. Oznámenie o predčasnej splatnosti úveru a výzva na úhradu celého zostatku úveru boli dňa 4. septembra 2017 doručené zmenkovému ručiteľovi, do dispozičnej sféry sa dostali dňa 21. augusta 2017 a dlžníkovi na adresu spoločnosti dňa 21. augusta 2017. Z uzavretých kúpnych zmlúv o prevode vlastníctva bytov vyplýva, že síce mali byť uzavreté dňa 16. januára 2017, ale podpis na zmluvách predávajúceho, zmenečného ručiteľa p. Š. O. bol overený (uznaný za vlastný) až dňa 10. augusta 2017. Z tohto dôvodu sa súdu javilo, že predmetné zmluvy boli antidatované, a teda neboli uzavreté v januári 2017, ale až následne, kedy došlo ku skutočnému podpisu predávajúcim, a to práve krátko pred 10. augustom 2017 keď mala spoločnosť REJA CATERING s.r.o., ako dlžník, z úveru finančné problémy a kedy porušila svoje povinnosti, v dôsledku čoho došlo k zosplatneniu kontokorentného úveru dňa 17. augusta 2017. Taktiež k návrhu na vklad kúpnych zmlúv do katastra nehnuteľností došlo v auguste 2017 a následne dňa 6. septembra 2017 bolo rozhodnuté o povolení vkladu vlastníckeho práva v prospech žalovanej. Samotná žalovaná prítom bola v uvedenej spoločnosti prokuristkou s funkciou vedenia účtovníctva do 8. septembra 2017.

8. Obranu žalovanej v konaní mal za nie úspešnú, nakoľko v danom prípade mala byť dôvodom prevodu predmetných bytov pohľadávka žalovanej ako veriteľa voči dlžníkovi, zmenkovému ručiteľovi p. Š. O., na základe zmluvy o pôžičke z 1. februára 2012 vo výške 30 000 eur. Zmluva o pôžičke je reálnou zmluvou, na jej existenciu je potrebné preukázať jej reálne poskytnutie, čo žalovaná nepreukázala. Žalovaná síce doložila do spisu výbery hotovosti zo svojho bankového účtu v roku 2011 (október až november), pričom jediným dôkazom o jej poskytnutí je samotná podpísaná zmluva o pôžičke. V tomto prípade aj samotné splatenie pôžičky dlžníkom p. Š. O. v roku 2017, t. j. po 5 rokoch od jej splatnosti je vysoko neštandardné samotným spôsobom splatenia aj s poukazom na možné premlčanie samotného nároku. Predmetné kúpne zmluvy na prevod vlastníctva bytov mali byť uzavreté dňa 16. januára 2017, pričom overený podpis predávajúceho p. Š. O. (ako dlžníka z pôžičky) bol až dňa 10. augusta 2017. Kúpna cena bola stanovená vo výške 100 000 eur, pričom žalovaná (ako veriteľ zo zmluvy o pôžičke) mala ako kupujúca zaplatiť predávajúcemu (svojmu dlžníkovi z pôžičky) po čiastkach v zmysle zápisu o prevzatí finančnej hotovosti z kúpnych zmlúv za byty zo 16. januára 2017, a to dňa 17. januára 2017 sumu 15 000 eur, dňa 25. januára 2017 sumu 10 000 eur, dňa 14. februára 2017 sumu 10 000 eur, dňa 23. februára 2017 sumu 15 000 eur, dňa 9. marca 2017 sumu 10 000 eur, dňa 29. marca 2017 sumu 15 000 eur, dňa 10. apríla 2017 sumu 10 000 eur a dňa 26. apríla 2017 sumu 15 000 eur (zápočtom zo zmluvy o pôžičke z 1. februára 2012). Súdu sa preto javila zrejماً účelovosť prevodov predmetných bytov.

9. Táto konštrukcia uzavretia kúpnych zmlúv na prevod bytov v hodnote cca 100 000 eur a splatnosti kúpnej ceny v splátkach, pričom kúpna cena bola v celosti zaplatená už v apríli roku 2017, a teda približne 5 mesiacov pred prevodom vlastníckeho práva k bytom v prospech žalovanej a pred podaním návrhu na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností, pričom k prevodu vlastníckeho práva došlo až na základe rozhodnutia zo 6. septembra 2017, sa súdu javila ako zjavne nevýhodná pre žalovanú ako kupujúcu, ktorá sa týmto spôsobom snažila vymôcť svoju pohľadávku od dlžníka ako predávajúceho. Súd poukázal aj na tú skutočnosť, že dlžná suma dlžníka p. Š. O. (predávajúceho) zo zmluvy o pôžičke predstavuje iba sumu 30 000 eur, čo nedosahuje ani hodnotu 2/3 len jedného z predávaných bytov (dohodnutá cena za 1 byt bola suma 50 000 eur), pričom žalovaná a svedok p. Š. O. v konaní tvrdili, že týmito prevodmi chceli len vyriešiť ich vzájomné vzťahy, a to dlh p. Š. O. v

prospech žalovanej. Žalobca pritom v konaní preukázal, že podľa odhadu trhovej hodnoty predmetných bytov spoločnosťou adv reality & development s.r.o. bola hodnota bytu č. XX na P. ul. č. XX k 1. augustu 2017 vo výške 60 000 eur a hodnota bytu č. XX na X. ul. č. XX v W. 62 000 eur (t. j. celkom 122 000 eur).

10. V konaní bolo tiež preukázané, že p. Š. O. doposiaľ býva v jednom z bytov (na X. ul.), pričom nepreukázal, že by uhrádzal platby za služby spojené s užívaním bytu, kde má bývať a tento užíva bezodplatne len na základe ústnej dohody so žalovanou. Samotná žalovaná pritom neplatí hypotekárne splátky za tieto byty, ktoré sú založené v prospech ČSOB, a. s., ale tieto splátky naďalej uhrádza samotný p. Š. O. ako predávajúci z týchto zmlúv. Z tohto celého systému vzájomných vzťahov medzi p. Š. O. a žalovanou sa súdu javil úmysel p. Š. O. O. (ako zmenkového ručiteľa voči žalobcovi) a žalovanej ochrániť byty v pôvodnom vlastníctve p. Š. O. pred ich predajom v rámci prípadnej exekúcie na zaplatenie dlžnej sumy z uzavretej Zmluvy o kontokorentnom úvere. Taktiež je nepravdepodobné, že samotný p. Š. O. O. ako zmenkový ručiteľ voči žalobcovi za prijaté kúpne ceny, ktoré obdržal od kupujúcej/žalovanej v hotovosti vo výške cca 85 000 eur v zmysle zápisu o prevzatí finančnej hotovosti z kúpnych zmlúv za byty zo 16. januára 2017, nevyplatil žalobcovi ani čiastočne svoj dlh, ale uviedol, že uhrádzal nejaké faktúry. V tomto prípade sa pritom jednalo o výlučné vlastníctvo fyzickej osoby p. Š. O. a nie o finančný majetok nejakej spoločnosti, za ktorú mal uhrádzať nejaké faktúry pre tretie osoby.

11. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala žalovaná odvolanie a navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietne. Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „odvolací súd“) odvolanie žalovanej z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov prejednal a dospel k záveru, že odvolanie je čiastočne dôvodné. O odvolaní žalovanej proti rozsudku súdu prvej inštancie rozhodol odvolací súd rozsudkom č. k. 4CoZm/5/2023-513 z 26. júna 2024 (ďalej aj „rozsudok odvolacieho súdu“) tak, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku I. a II. potvrdil a v napadnutom výroku III. a IV. rozsudku ho zrušil a v zrušenom rozsahu vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

12. Z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu vyplýva, že predmetom odvolacieho prieskumu bolo posúdiť, či v danej veci boli splnené zákonné podmienky pre vyhovenie odporovacej žalobe, t. j. určenie, že sporné kúpne zmluvy uzavreté medzi zmenkovým ručiteľom žalobcu p. Š. O. O. ako predávajúcim a žalovanou ako kupujúcou zo 16. januára 2017, predmetom ktorých bol predaj bytu č. XX zapísaného na LV č. XXXXX, k. ú. Y. a bytu č. XX zapísaného na LV č. XXXX, k. ú. Y. vo výlučnom vlastníctve zmenkového ručiteľa žalovanej, sú voči žalobcovi právne neúčinné. Žalovaná v odvolaní namietala, že v danom prípade neboli splnené podmienky odporovateľnosti právnych úkonov podľa § 42a Občianskeho zákonníka, keďže žalobca nedisponoval vymáhateľnou pohľadávkou voči zmenkovému ručiteľovi, jeho úkonmi nedošlo k ukráteniu uspokojenia pohľadávky žalobcu, tento nekonal v úmysle žalobcu ukrátiť a žalovaná o jeho prípadnom úmysle ukrátiť žalobcu ako veriteľa Š. O. nemala vedomosť. Žalovaná tiež nesúhlasila s výrokom III. napadnutého rozsudku, ktorým súd prvej inštancie popri určení neúčinnosti sporných právnych úkonov žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 122 000 eur ako duplicitný záväzok a zároveň namietala, že rozsudok súdu prvej inštancie je nepreskúmateľný.

13. V súvislosti s predmetom konania odvolací súd uviedol, že podstatou právneho inštitútu odporovateľnosti právneho úkonu je neúčinnosť platného právneho úkonu voči určitej osobe, v dôsledku čoho môže táto osoba (veriteľ) požadovať uspokojenie svojej pohľadávky z predmetu odporovateľného úkonu tak, akoby k tomuto úkonu vôbec nedošlo. Účelom inštitútu odporovateľnosti je jednak pod hrozbou sankcie odrádzať dlžníka od neoprávneného ukračovania uspokojenia veriteľovej pohľadávky z dlžníkovho majetku a rovnako zabezpečiť občianskoprávnu ochranu veriteľovi pred právnymi úkonmi jeho dlžníka v prípade, že k ukráteniu veriteľa týmito právnymi úkonmi dlžníka dôjde. Podľa súdnej praxe však je potrebné zabezpečiť účinnú ochranu veriteľa aj pred právnymi úkonmi ručiteľa a ďalších osôb, ktoré sú z dôvodu akcesorickej a subsidiárnej povinnosti zákonom zaviazané uspokojiť pohľadávku veriteľa (R 52/2000), a to za predpokladu, že právne úkony vedú k zmenšeniu majetku dlžníka a v dôsledku toho k zmareniu či obmedzeniu možnosti, aby sa veriteľ z majetku dlžníka uspokojil. Základnou funkciou odporovacej žaloby je docieľiť vydanie súdneho rozhodnutia, podľa ktorého je voči veriteľovi neúčinný ukračujúci právny úkon vykonaný dlžníkom. Aktívne vecne

legitimovaným subjektom na podanie odporovacej žaloby podľa § 42a Občianskeho zákonníka je veriteľ, ktorý má voči dlžníkovi v dobe rozhodovania súdu o odporovacej žalobe vymáhateľnú pohľadávku.

14. K tvrdeniu žalovanej, že pohľadávka veriteľa (žalobcu) nebola priznaná exekučným titulom, t. j. nespĺňa požiadavku vymáhateľnosti a vykonateľnosti podľa § 42a ods. 1 Občianskeho zákonníka odvolací súd uviedol, že toto tvrdenie žalovanej nie je dôvodné. V prejednávanej spore medzi stranami nebolo sporné, že žalobca je veriteľom zmenkového ručiteľa p. Š. O. z dôvodu existencie neuhradeného záväzku zo Zmluvy o kontokorentnom úvere, resp. záväzku zo zmenky vo výške 116 476,54 eura. Podľa zaužívanej súdnej praxe, zákonnému pojmu „vymáhateľná“ pohľadávka vo vzťahu k odporovateľným právnym úkonom zodpovedá taká pohľadávka, ktorú možno úspešne vymáhať pred súdom v základnom konaní (R 44/2001), teda nie pohľadávka právoplatne priznaná vykonateľným exekučným titulom. Podanie žaloby o neúčinnosť právneho úkonu podľa § 42a Občianskeho zákonníka sa viaže na „vymáhateľnú pohľadávku“, ktorá nie je podmienená existenciou „vykonateľnej pohľadávky“, t. j. ktorá by bola veriteľovi priznaná rozhodnutím alebo iným titulom, podľa ktorého je možné nariadiť výkon rozhodnutia, exekúciu (rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 2Obdo/69/2012). Podľa zaužívanej súdnej praxe odporovať možno právnemu úkonu dlžníka nielen vtedy, ak bola pohľadávka veriteľa vymáhateľná v dobe, kedy bol ukracujúci právny úkon urobený, ale dokonca aj v prípade, že bol urobený skôr než sa veriteľova pohľadávka stala voči dlžníkovi vymáhateľnou (R 27/2000). V zmysle § 42a ods. 2 Občianskeho zákonníka nie je rozhodujúce, či v čase vykonania ukracujúceho úkonu veriteľova pohľadávka bola splatná alebo nesplätná, poprípade ide o budúcu pohľadávku. Pre uplatnenie odporovateľnosti je právne relevantné jedine to, že veriteľ je skutočne veriteľom dlžníka (v tomto prípade zmenkového ručiteľa) a že dlžník urobil ukracujúci úkon. Preto konštatoval, že neobstojí odvolacia námietka žalovanej, že v čase podpisu sporných kúpnych zmlúv dňa 16. januára 2017 pohľadávka veriteľa ešte nebola splatná. Pohľadávka žalobcu voči úverovému dlžníkovi a zmenkovému ručiteľovi vznikla zo Zmluvy o kontokorentnom úvere z 30. mája 2016 a z Dohody o vyplnení a vydaní blankozmenky z 30. mája 2016, preto zmenkový ručiteľ p. Š. O. v čase podpisania sporných kúpnych zmlúv si musel byť vedomý svojho záväzku voči žalobcovi, ktorý hoc aj nesplätný, bol povinný v zmysle dohodnutých zmluvných podmienok plniť.

15. Spornou ostala medzi stranami sporu otázka okamihu uzavretia odporovacích právnych úkonov - kúpnych zmlúv, keď žalovaná tvrdila, že tieto boli uzavreté dňa 16. januára 2017, teda pred tým ako sa pohľadávka veriteľa stala splatnou a žalobca namietal, že uvedené zmluvy boli antidatované a v skutočnosti podpísané až v auguste 2017, kedy úverový dlžník REJA CATERING s.r.o. prestal splácať svoj záväzok zo Zmluvy o kontokorentnom úvere, k čomu sa priklonil v odôvodnení svojho rozsudku aj súd prvej inštancie. Vzhľadom na vyššie uvedené konštatovanie odvolacieho súdu, v zmysle ktorého pre úspech odporovacej žaloby nie je podstatné, či v čase ukracujúceho úkonu už bola pohľadávka veriteľa splatnou, je otázka ustálenia dátumu podpisu sporných kúpnych zmlúv pre rozhodnutie o merite veci irelevantná. Vzhľadom na odvolaciu námietku žalovanej a pre úplnosť odvolací súd doplnil, že podľa najnovšej súdnej praxe možno odporovať i dlžníkovmu plneniu jeho záväzkovej povinnosti z kúpnej zmluvy o prevode nehnuteľností a nezabráneniu vecným účinkom tejto kúpnej zmluvy. V prípade, ak by bolo pravdivé tvrdenie žalovanej, že k podpisu sporných kúpnych zmlúv došlo už 16. januára 2017, z vykonaného dokazovania mal odvolací súd (rovnako ako súd prvej inštancie) preukázané, že k overeniu podpisu p. Š. O. ako predávajúceho a k podaniu návrhu na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností došlo až 10. augusta 2017, teda v čase, kedy úverový dlžník REJA CATERING s.r.o. bol v omeškaní so splátkou úveru splatnou 31. júla 2017. Za tejto situácie a vychádzajúc zo záverov citovanej súdnej praxe bolo povinnosťou zmenkového ručiteľa zabrániť vecným účinkom uzavretých kúpnych zmlúv a zdržať sa overovania svojich podpisov na týchto zmluvách a podania návrhu na vklad vlastníckeho práva k prevádzaným bytom do katastra nehnuteľností.

16. Odvolací súd zdôraznil, že postavenie a správanie p. Š. O. ako zmenkového ručiteľa žalobcu a jediného spoločníka a konateľa úverového dlžníka REJA CATERING s.r.o. je rozhodujúce pre rozhodovanie o odporovacej žalobe, keďže tejto možno vyhovieť len v prípade, ak sa v spore preukáže, že dlžník (v tomto prípade zmenkový ručiteľ) urobil odporovateľné právne úkony, a to v úmysle ukrátiť svojho veriteľa (žalobcu). Odporovateľnými právnymi úkonmi v predmetnej veci sú sporné kúpne

zmluvy datované dňa 16. januára 2017, a to Zmluva o prevode vlastníctva bytu č. XX zapísaného na LV č. XXXXX, k. ú. Y. zo zmenkového ručiteľa ako výlučného vlastníka na žalovanú ako kupujúcu za dohodnutú kúpnu cenu 50 000 eur a Zmluva o prevode vlastníctva bytu č. XX zapísaného na LV č. XXXX, k. ú. Y. zo zmenkového ručiteľa ako výlučného vlastníka na žalovanú ako kupujúcu rovnako za dohodnutú cenu 50 000 eur.

17. V zmysle § 42a ods. 2 Občianskeho zákonníka odporovať možno právnomu úkonu, ktorý dlžník urobil v posledných troch rokoch v úmysle ukrátiť svojho veriteľa, ak tento úmysel musel byť druhej strane známy. Hmotnoprávna podmienka trojročnej lehoty od vykonania odporovaných právnych úkonov v predmetnej veci bola splnená. Ďalšou podmienkou pre úspešné odporovanie právnomu úkonu je preukázanie, že pri označenom právnom úkone došlo k zmenšeniu majetku dlžníka (rozhodnutie NS ČR sp. zn. 30Cdo/2435/2006), pretože vo všeobecnosti nemožno úspešne odporovať odplatnému právnomu úkonu, pokiaľ bolo dlžníkom inkasované primerané protiplnenie. Otázka ekvivalencie odplatného právneho úkonu ostala v prejednávanej spore medzi stranami sporná, keďže žalobca namietal, že zmenkový ručiteľ previedol vlastnícke právo k sporným bytom na žalovanú pod trhovú cenu odhadnutú realitnou kanceláriou a zároveň ani nepreukázal, že za prevod vlastníctva aj reálne obdržal finančné prostriedky v hotovosti. Žalovaná na preukázanie zaplattenia kúpnej ceny predložila súdu prvej inštancie listinu označenú ako „Prevzatie finančnej hotovosti v zmysle Kúpnych zmlúv za byty zo dňa 16.1.2017“, v ktorej sú rozpísané jednotlivé splátky kúpnej ceny a jej odovzdanie žalovanou je potvrdené podpismi zmenkového ručiteľa ako predávajúceho, žalovanej ako kupujúcej a jej brata ako svedka. Súd prvej inštancie prihliadnuc na rodinné a záväzkové vzťahy medzi týmito osobami označenú listinu nepovažoval za hodnoverný dôkaz preukazujúci uhradenie kúpnej ceny žalovanou, s čím sa odvolací súd stotožnil. Za situácie, kedy medzi týmito osobami existovali jednoznačné rodinné a podnikateľské prepojenia, kedy žalovaná v konaní nevedela preukázať odkiaľ čerpala údajne vyplatené finančné prostriedky (napr. výberom z bankového účtu) a zmenkový ručiteľ napriek svojmu tvrdeniu z obdržaných finančných prostriedkov ani čiastočne neuhradil svoj záväzok žalobcovi, odvolací súd ustálil, že súd prvej inštancie správne dospel k záveru, že spornými prevodmi nehnuteľností došlo k ukráteniu uspokojenia žalobcu ako veriteľa, ktorý z vykonaných úkonov nedosiahol žiadne uspokojenie svojej pohľadávky.

18. Ak súd prvej inštancie v tejto súvislosti na základe vykonaných dôkazov dospel k záveru, že žalovaná za nadobudnutie vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam neposkytla zmenkovému ručiteľovi ekvivalentnú náhradu, konštatoval, že je bez právneho významu ďalej v spore skúmať, či odhadná trhovú cenu sporných bytov bola v čase ich predaja 50 000 eur alebo 60 000 eur, resp. 62 000 eur. Za podstatné pre rozhodnutie o odporovacej žalobe považoval zistenie, že zmenkový ručiteľ žalobcu za odporovaný právny úkon neobdržal ekvivalentné plnenie, v dôsledku čoho došlo k ukráteniu uspokojenia pohľadávky žalobcu.

19. K tvrdeniu žalovanej, že súd prvej inštancie neskúmal, či zmenkový ručiteľ nemal iný majetok, z ktorého by sa žalobca ako veriteľ mohol uspokojiť odvolací súd uviedol, že ani toto tvrdenie žalovanej nie je dôvodné. Z mechanizmu dokazovania v civilnom sporovom konaní vyplýva, že súd môže v spore vykonávať len dôkazy, ktoré navrhnu strany sporu. V rozpore s negatívnou dôkaznou teóriou, v zmysle ktorej neexistencia (niečoho) majúca trvalý charakter sa zásadne nepreukazuje (na nikom totiž nemožno spravodlivo žiadať, aby preukázal reálnu neexistenciu určitej právnej skutočnosti), žalovaná žiadala, aby žalobca pre úspech vo veci preukázal, že zmenkový ručiteľ nemal iný majetok, z ktorého by mohol žalobca uspokojiť svoju vymáhateľnú pohľadávku. Preukazovať niečo, čo neexistuje, nie je objektívne možné, preto odvolací súd uzavrel, že povinnosť preukázať, že zmenkový ručiteľ mal aj iný majetok, z ktorého by žalobca mohol uspokojiť svoju pohľadávku, zaťažovala žalovanú. Odvolací súd mal za to, že žalovaná však okrem nejasných tvrdení o údajnej existencii prevoditeľných pohľadávok zmenkového ručiteľa v prejednávanej spore nepredložila žiaden dôkaz o existencii takého majetku zmenkového ručiteľa, z ktorého by sa žalobca mohol uspokojiť. Preto odvolací súd uviedol, že v spore sa nepreukázalo, že zmenkový ručiteľ mal v rozhodnom čase aj iný majetok, z ktorého by sa mohol žalobca uspokojiť, a teda došlo k jeho ukráteniu.

20. Samotný úmysel zmenkového dlžníka ukrátiť svojho veriteľa odvolací súd (v zhode so súdom prvej inštancie) zistil predovšetkým z časovej následnosti ním vykonaných úkonov, keď spoločnosť REJA CATERING s.r.o., v ktorej bol zmenkový ručiteľ jediným spoločníkom a dlžníkom a fakticky vykonával úkony v mene tejto spoločnosti, prestala v júli 2017 uhrádzať svoj záväzok voči žalobcovi, následne v auguste 2017 zmenkový ručiteľ overil svoj podpis na predmetných kúpnych zmluvách a bol podaný návrh na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností a v septembri 2017 došlo k zápisu nového spoločníka Konkast, s.r.o. (predtým REJA CATERING s.r.o.) spoločnosti Simple Pay s.r.o. do obchodného registra, ktorý sa neskôr zlúčil so spoločnosťou Konkast, s.r.o. a v marci 2024 zanikol výmazom z obchodného registra. Za situácie, kedy dlžník prestáva hradíť svoj dlh a zároveň tak dlžník ako aj jeho zmenkový ručiteľ vykonávajú úkony smerujúce k predaju spoločnosti ako takej a k predaju nehnuteľného majetku vo vlastníctve zmenkového ručiteľa, je podľa odvolacieho súdu ukracujúci úmysel zmenkového ručiteľa nepochybne daný.

21. Odvolací súd ďalej uviedol, že pre vyhovenie odporovacej žalobe je následne nevyhnutné, aby v spore bolo preukázané, že tento ukracujúci úmysel bol druhej strane, v prospech ktorej bol ukracujúci úkon vykonaný, známy. Z vyššie opísaného skutkového a právneho stavu nebolo medzi stranami sporné, že pasívne vecne legitimovaným subjektom, voči ktorému smeruje odporovacia žaloba, je žalovaná ako strana, ktorá sporné kúpne zmluvy so zmenkovým ručiteľom uzavrela. Odvolací súd zdôraznil, že vedomosť druhej strany o ukracujúcom úmysle dlžníka sa v spore neprezumuje, ale je potrebné ho preukázať. Intenzitou vedomosti druhej strany o ukracujúcom úmysle dlžníka sa zaoberal Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) v žalobcom uvádzanom rozhodnutí sp. zn. 3Obdo/10/2020, od záverov ktorého odvolací súd nemá dôvod sa odchýliť. V tomto rozhodnutí najvyšší súd konštatoval, že zákonná podmienka odporovateľnosti je splnená aj vtedy, ak osoba, s ktorou dlžník odporovateľný právny úkon uskutočnil, o úmysle dlžníka ukrátiť svojho veriteľa nevedela, avšak vzhľadom na okolnosti, za ktorých bol právny úkon uskutočnený a svoje pomery, o tomto úmysle dlžníka vedieť mala a mohla. Teda minimálnym štandardom pre určenie vedomosti tretej osoby o úmysle dlžníka ukrátiť svojho veriteľa je zistenie, že tretia osoba vzhľadom na okolnosti toho ktorého prípadu o úmysle dlžníka vedieť mala a mohla. Žalovaná v čase uzavretia Zmluvy o kontokorentnom úvere, v čase, kedy dlžník prestal plniť svoj dlh voči žalobcovi, v čase uzatvárania sporných kúpnych zmlúv, ako aj v čase zavkladovania vlastníckeho práva k prevádzaným bytom do katastra nehnuteľností bola prokuristkou spoločnosti REJA CATERING s.r.o. (neskôr Konkast, s.r.o.). Podľa výpovede p. Š. O. na pojednávaní dňa 9. septembra 2020 žalovaná mala v tejto spoločnosti na starosti účtovníctvo, teda musela vedieť o záväzku tejto spoločnosti, ako aj zmenkového ručiteľa voči žalobcovi a celkovo o finančnej kondícii spoločnosti. Ak v situácii, kedy jej z pozície účtovníčky a prokuristky dlžnej spoločnosti musel byť známy dlh dlžníka a zmenkového ručiteľa, uzavrela zo zmenkovým ručiteľom kúpne zmluvy na prevod nehnuteľností v jeho vlastníctve, resp. nadobudla nehnuteľnosti na základe rozhodnutia katastra o povolení vkladu vlastníckeho práva, odvolací súd uzavrel, že súd prvej inštancie správne dospel k záveru, že žalovaná mala a mohla mať vedomosť o úmysle zmenkového ručiteľa ukrátiť svojho veriteľa, teda žalobcu. Na uvedenom závere nemení nič ani tvrdenie žalovanej, že realizovanými prevodmi sledovala uhradenie svojej vlastnej pohľadávky voči zmenkovému ručiteľovi. V tejto súvislosti súd prvej inštancie správne poukázal na účelovosť takejto obrany, keď ani v samotných kúpnych zmluvách nebola zmienka o existencii záväzku medzi žalovanou a zmenkovým ručiteľom, kúpna cena prevádzaných nehnuteľností 100 000 eur bola v zjavnom nepomere k výške sumy finančných prostriedkov požičaných žalovanou zmenkovému ručiteľovi (30 000 eur) a pohľadávka zo Zmluvy o pôžičke z 1. februára 2012, splatná 31. októbra 2012, bola v čase uzatvorenia odporovaných kúpnych zmlúv dňa 16. januára 2017 už premlčaná.

22. Odvolací súd skonštatoval, že súd prvej inštancie správne dospel k záveru, že v prejednávanej spore boli splnené zákonné podmienky podľa § 42a Občianskeho zákonníka na vyhovenie odporovacej žalobe v časti určenia, že odporované právne úkony, kúpne zmluvy zo 16. januára 2017, sú voči žalobcovi právne neúčinné, a preto odvolací súd podľa § 387 ods. 1 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku I. a II. potvrdil ako vecne správny, keďže odvolanie nebolo v tejto časti dôvodné.

23. Vo vzťahu k výroku III. napadnutého rozsudku žalovaná namietala, že súd prvej inštancie rozhodol

v rozpore s dobrými mravmi a so zásadou spravodlivého usporiadania vzťahov, ak popri určení právnej neúčinnosti odporovaných kúpnych zmlúv voči žalobcovi zároveň uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi peňažnú náhradu v sume 122 000 eur.

24. Právny význam úspešne podanej odporovacej žaloby a existencie právoplatného rozhodnutia súdu spočíva v tom, že napadnutý právny úkon dlžníka nemá voči veriteľovi právne účinky ex tunc. Preto veriteľ môže požadovať uspokojenie svojej vymáhateľnej pohľadávky priamo z toho, čo odporovaným právnym úkonom z majetku dlžníka ušlo. S odkazom na rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3MCdo/5/2008 a sp. zn. 3MCdo/15/2010 odvolací súd zdôraznil, že výrok rozhodnutia, ktorým súd odporovacej žalobe vyhovel a určil, že voči žalujúcemu veriteľovi je dlžníkom urobený právny úkon neúčinný, nepredstavuje samostatný exekučný titul, ale zakladá iba právo, aby sa veriteľ pri vymáhaní svojej pohľadávky uspokojil aj z majetku toho, kto mal z odporovateľného právneho úkonu prospech a osoba, ktorá mala z odporovateľného právneho úkonu prospech, je povinná trpieť exekúciu (vykonávanú voči dlžníkovi, nie tretej osobe, na podklade riadneho exekučného titulu) na jej majetok do výšky exekučného titulu. Neúčinnosť právneho úkonu tak smeruje vo vzťahu k majetku a nie voči osobe. Uvedené však platí len dovtedy, pokiaľ veriteľ môže požadovať uspokojenie svojej pohľadávky z toho, čo odporovateľným právnym úkonom ušlo z dlžníkovho majetku. Ak to nie je možné, vychádzajúc z § 42b ods. 4 časť vety za bodkočiarkou Občianskeho zákonníka, prichádza do úvahy uloženie povinnosti zaplatiť peňažnú náhradu tomu, kto mal z odporovaného úkonu prospech. Časť vety za bodkočiarkou § 42b ods. 4 Občianskeho zákonníka totiž už smeruje voči osobe a nie voči majetku, ako je tomu v časti vety pred bodkočiarkou uvedeného ustanovenia. Odporovacia žaloba sa tak stáva nástrojom k uspokojeniu veriteľovej vymáhateľnej pohľadávky v exekučnom konaní, a to buď postihnutím vecí či iných majetkových hodnôt, ktoré odporovaným právnym úkonom ušli z dlžníkovho majetku alebo vymožením peňažnej náhrady zodpovedajúcej prospechu získanému z odporovaného právneho úkonu.

25. Odvolací súd zdôraznil, že nárok na poskytnutie peňažnej náhrady proti tomu, kto mal z odporovateľného právneho úkonu prospech, je samostatným nárokom, ktorý si žalobca môže uplatniť samostatnou žalobou alebo aj ako eventuálny nárok v odporovacej žalobe, popri návrhu na určenie právnej neúčinnosti právneho úkonu. Vzhľadom na samostatnosť tohto nároku je potrebné jeho dôvodnosť posúdiť individuálne vo vzťahu k skutkovým okolnostiam prípadu, rozhodnúť o ňom samostatným výrokom a jeho (ne)priznanie náležite odôvodniť s poukazom na hypotézu právnej normy obsiahnutú v § 42b ods. 4 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd skonštatoval, že v rozpore s vyššie uvedeným, súd prvej inštancie v závere (odseku 48) odôvodnenia napadnutého rozsudku uviedol, že žalobcovi priznal aj nárok na peňažnú náhradu vo výške 122 000 eur podľa § 42b ods. 4 Občianskeho zákonníka, svoje rozhodnutie však v tejto časti bližšie neodôvodnil, čím sa stalo jeho rozhodnutie v tejto časti nepreskúmateľné.

26. V nadväznosti na odvolanie žalovanej voči výroku III. rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd skonštatoval, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie je v tejto časti nepreskúmateľné, pretože neobsahuje dôvody, ktoré by odôvodňovali výrok o uložení povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi peňažnú náhradu v sume 122 000 eur. V odôvodnení súdneho rozhodnutia absentuje akýkoľvek postup, úvahy, hodnotenia, či závery súdu prvej inštancie, na základe ktorých by strana sporu, resp. odvolací súd mohli preskúmať myšlienkové postupy zákonného sudcu a správnosť tohto výroku vo vzťahu k aplikovanej právnej norme a skutkovým okolnostiam prípadu. Odvolací súd v tejto súvislosti zdôraznil, že pre priznanie nároku na peňažnú náhradu podľa § 42b ods. 4 Občianskeho zákonníka súd musí posúdiť, či u veriteľa existuje objektívna nemožnosť uspokojenia sa z pôvodného ušlého majetku dlžníka a ustáliť výšku prospechu, ktorý tretia osoba mala z odporovaného právneho úkonu. Zároveň v prípade, ak sú odporovacou žalobou uplatnené oba nároky z odporovateľných právnych úkonov, t. j. aj určenie právnej neúčinnosti právnych úkonov, aj nárok na poskytnutie peňažnej náhrady, je potrebné dbať na formuláciu jednotlivých výrokov súdneho rozhodnutia tak, aby oba nároky neboli veriteľovi priznané kumulatívne a zohľadňovali princíp eventuality v súlade s normatívnym znením § 42 ods. 4 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd uzavrel, že odporovacou žalobou sa žalobca nemohol domáhať oboch nárokov kumulatívne, t. j. aj určenia neúčinnosti odporovaných právnych úkonov, aj uloženia povinnosti

žalovanej zaplatiť mu peňažnú náhradu, keďže vychádzajúc z doslovného znenia ustanovenia § 42b ods. 4 Občianskeho zákonníka, uloženie povinnosti žalovanej na zaplatenie peňažnej náhrady prichádza do úvahy len eventuálne, a to vtedy, ak veriteľ nemôže požadovať uspokojenie svojej pohľadávky z toho, čo odporovateľným právny úkonom ušlo z dlžníkovho majetku. Všetky uvedené skutočnosti mal súd prvej inštancie zohľadniť pri rozhodovaní o merite veci, čo však neurobil, a preto je jeho rozhodnutie nepreskúmateľné.

27. Dôvody, pre ktoré súd prvej inštancie v prejednávanej spore žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi peňažnú náhradu v sume 122 000 eur nemožno považovať podľa odvolacieho súdu ani za dostatočné a ani spoľahlivo preukázané. Keďže nedostatok odôvodnenia rozhodnutia v napadnutom výroku III. rozsudku súdu prvej inštancie má za následok porušenie práva účastníka na spravodlivý proces s poukazom na čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP v napadnutom výroku III. a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP), pretože súd prvej inštancie sa nedostatočne vysporiadal so skutočnosťami rozhodujúcimi pre náležité rozhodnutie v merite veci. Taktiež zrušil výrok IV. rozsudku súdu prvej inštancie o trovách konania ako závislý výrok.

28. Záverom odvolací súd inštruoval súd prvej inštancie v ďalšom konaní vec znova prejednať a vo veci rozhodnúť, pričom súd prvej inštancie bude povinný opätovne posúdiť žalobcom uplatnený nárok na zaplatenie peňažnej náhrady od žalovanej v súlade s § 42b ods. 4 Občianskeho zákonníka, a to predovšetkým ustáliť výšku prospechu, ktorý tretia osoba mala z odporovaného právneho úkonu a posúdiť, či u veriteľa existuje objektívna nemožnosť uspokojenia sa z pôvodného ušlého majetku dlžníka, resp. zohľadniť eventuálnosť uplatnených nárokov tak, aby právoplatné a vykonateľné rozhodnutie v predmetnej veci smerovalo primárne voči dlžníkovi (zmenkovému ručiteľovi) žalobcu a až v prípade, že uspokojenie žalobcu nebude možné z majetku, ktorý odporovateľnými právnymi úkonmi ušiel z majetku zmenkového ručiteľa, bude súdne rozhodnutie smerovať proti žalovanej ako osobe povinnej podľa § 42b ods. 4 Občianskeho zákonníka veta za bodkočiarkou, ktorá mala z odporovateľných právnych úkonov prospech. Úlohou súdu prvej inštancie bude vyporiadať sa s vyššie uvedenými nedostatkami a svoje rozhodnutie následne jasne a presvedčivo zdôvodniť v novom rozhodnutí vo veci s tým, že súd prvej inštancie zároveň rozhodne o nároku na náhradu trov prvoinštančného aj odvolacieho konania.

29. Žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“) podala proti výroku I. rozsudku odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch I. a II., dovolanie. Žiadala, aby najvyšší súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu a zároveň rozsudok súdu prvej inštancie, alternatívne, aby najvyšší súd zmenil napadnuté rozhodnutie tak, že žalobu zamietne a žalovanej prizná proti žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného, odvolacieho a dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

30. Prípustnosť dovolania žalovaná odôvodnila prioritne odkazom na ustanovenie § 420 písm. f) CSP a súčasne odkazom na § 421 ods. 1 písm. a) a c) CSP. V rámci uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP žalovaná namietala porušenie práva na spravodlivý proces nedostatkami v dokazovaní a nedostatočným odôvodnením (nepreskúmateľnosťou) rozhodnutia odvolacieho súdu (aj okresného súdu/mestského súdu), najmä vo väzbe na vymáhateľnú pohľadávku, úmysel dlžníka kúpnu zmluvou, ktorej vklad bol povolený, ukrať svojho veriteľa a vedomosť žalovanej o tomto úmysle dlžníka. Dovolateľka má za to, že súdy oboch inštancií nedostatočne a nesprávne vyhodnotili v konaní predložené a vykonané dôkazy, nedostatočne sa vysporiadali so zisteným skutkovým stavom a následne dospeli k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci, čo má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

31. Dovolateľka namietala, že súd prvej inštancie porušil zásadu/princíp formálnej pravdy, keď nad rámec žalobného návrhu a požiadavky samotného žalobcu zaviazal žalovanú k zaplateniu sumy 122 000 eur kumulatívne s výrokmi o neplatnosti oboch kúpnych zmlúv, pričom žalobca požadoval zaviazatť žalovanú k zaplateniu sumy 122 000 eur v prípade, ak nebude možné uspokojenie žalobcu z predmetných nehnuteľností (bytov). Odvolací súd toto pochybenie súdu prvej inštancie napravil a zrušil predmetný výrok rozsudku, avšak podľa žalovanej z tohto postupu vyplýva nerovnaký prístup súdu k

obom stranám sporu a porušenie práva na spravodlivý súdny proces. Ďalej sa konajúci súd nevysporiadal s jej námietkou ohľadne ocenenia bytov z jej strany a zo strany žalobcu. Rovnako nezohľadnil postavenie žalovanej ako fyzickej osoby, slabšej strany v spore s bankou, ktorá má špecifické postavenie a odlišný režim od „bežných“, fyzických osôb podnikateľov a právnických osôb. Zároveň súd neakceptoval ani stanovisko žalovanej a ňou navrhnuté dôkazy ohľadne exekúcie voči p. Š. O., pôžičky, výbery peňazí, existencie doterajšieho úveru od ČSOB, a.s., neexistencie vykonateľného titulu žalobcu voči dlžníkovi p. Š. O. a iné. Dovolateľka od začiatku súdneho sporu namietala, že neboli ani nie sú splnené hmotnoprávne podmienky predmetnej žaloby, ako je preukázanie ukrátenia veriteľa dlžníkom, úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa a vedomosť žalovanej o tomto úmysle.

32. Dovolateľka zopakovala, že predložila dôkazy, t. j. potvrdenia o výberoch finančných prostriedkov z bankového účtu, ktoré následne požičala p. Š. O., pričom spolu ide o čiastku 46 200 eur a ten jej prevzatie pôžičky následne aj potvrdil podpísaním zmluvy o pôžičke. Doplnila, že kvôli denným limitom pri výbere hotovosť z banky vyberala postupne. Žalovaná poukázala na to, že doposiaľ vymáha dlžnú, nevrátenú pôžičku od p. Š. O. v exekučnom konaní vedenom súdnym exekútorom JUDr. Borisom Gerberym pod sp. zn. EX48 EX 167/2021. Súd prvej inštancie nezohľadnil, že predmetné byty sú zaťažené záložným právom záložného veriteľa. Z toho vyplýva, že žalovaná zaplatila kúpnu cenu, príde o dva byty a má povinnosť navyše zaplatiť sumu 122 000 eur žalobcovi namiesto dlžníka. Podľa dovolateľky vedie žalobca vo veci odporovateľnosti právneho úkonu viaceré konania týkajúce sa p. Š. O., ktorých predmet konania súd prvej inštancie nezisťoval, hoci to navrhovala. Žalobca sa má domáhať od p. Š. O. jednak zaplata sumy 118 000 eur a súčasne odporovateľnosti právnych úkonov v celkovom rozsahu cca 250 000 eur. Zdôraznila, že p. Š. O. aktívne komunikoval so žalobcom ohľadom svojho záväzku a navrhoval riešenia, napr. postúpenie alebo predaj svojich pohľadávok žalobcovi a následný zápočet s cieľom znížiť a vysporiadať jeho dlh, ale žalobca na ne nereagoval a k dohode nedošlo, v dôsledku čoho tak nemohlo dôjsť k zmareniu uspokojenia žalobcu konaním p. Š. O. a žalovanej, a preto ani nemožno hovoriť o úmysle dlžníka ukrátiť veriteľa.

33. Dôvodom pre zamietnutie žaloby podľa žalovanej malo byť, že p. Š. O. v čase podpisu kúpnopredajných zmlúv nebol v postavení dlžníka voči žalobcovi. Ak by sa aj zbavil svojho majetku, tak nie s úmyslom ukrátiť veriteľa, ale naopak s cieľom vysporiadať svoj iný záväzok. Uviedla, že pohľadávka žalobcu, ako veriteľa, nie je do dnešného dňa deklarovaná právoplatným rozhodnutím súdu, navyše p. Š. O. má aj iné možnosti vysporiadania svojho dlhu voči žalobcovi. Žalovaná uviedla, že v predmetnej veci nemala prospech, ale naopak, v dôsledku snahy získať späť požičané prostriedky od svojho dlžníka p. Š. O. má ďalšie výdavky. Namietala, že je zaviazaná na plnenie v druhom rade popri skutočnom dlžníkovi, a teda okrem vyplatenia kúpnej ceny za oba byty má ešte raz znášať (navyše) zvýšenú cenu a zaplatiť ju žalobcovi, čím žalobca presunie svoju pohľadávku na žalovanú za účelom jej uspokojenia. Upozornila, že žalobca už v čase podania žaloby mal vedomosť o tom, že oba byty sú zaťažené záložným právom v prospech ČSOB, a.s. s tým, že sa nedostane do poradia pred žalovaného veriteľa v 1. rade, pretože ČSOB, a.s. nemá dôvod dať súhlas na dražbu alebo nútený výkon, pokiaľ sa jeho pohľadávka riadne plní.

34. Žalovaná má za to, že žalobca doteraz nepreukázal úmysel dlžníka ukrátiť svojho veriteľa ani vedomosť žalovanej o tom, že sa p. Š. O. snažil ukrátiť svojho veriteľa, a preto sa zbavil svojho majetku. Uviedla, že v čase podpisania kúpnopredajných zmlúv o existencii dlhu p. Š. O.H. nevedela a prioritne riešila svoju pohľadávku voči nemu. Vo funkcii prokuristky bola žalovaná výlučne na styk s úradmi, avšak nemala právomoc podpisovať zmluvy ani nevedela o všetkých záležitostiach klienta. Žalobca síce tvrdil, že žalovaná o zmenkách mala vedomosť, ale žiaden právny predpis jej neukladal povinnosť o uvedenom byť informovaná. Predávajúci i kupujúca požiadali aj záložného veriteľa ČSOB, a.s., ktorá poskytla v čase kúpy nehnuteľností p. Š. O. úver, o udelenie súhlasu s takýmto prevodom, pričom súhlas bol udelený a bol doložený aj k návrhu na vklad na príslušný katastrálny odbor. Žalobca by aj v prípade úspechu bol „len“ druhý v poradí a nemohol by predbehnúť záložného veriteľa ČSOB, a.s. Preto nedošlo a ani nemohlo dôjsť k ukráteniu veriteľa (žalobcu). Navyše v danom čase žalobca nebol v postavení veriteľa a nevymáhal od p. Š. O. pohľadávku, ktorý teda nebol v omeškaní, a tak nemohol ukrátiť veriteľa. Ak by aj v danom čase bol p. Š. O. v omeškaní a bola by od neho vymáhaná

pohľadávka žalobcu, nemohol by sa žalobca uspokojiť z predmetných nehnuteľností, t. j. nemohol by byť úspešný v prípadnej dražbe alebo inom spôsobe speňaženia/predaja nehnuteľností keďže ako prvý záložný veriteľ na predmetných nehnuteľnostiach figuroval a doposiaľ figuruje ČSOB, a.s. K okamihu podpisu kúpnych zmlúv, teda okamihu keď došlo k porušeniu práva, žalovaná uviedla, že tento nemožno posúvať až do dňa zápisu, vkladu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností, pretože ide iba o spôsob, ktorým sa úradne završuje účinný súkromnoprávny úkon.

35. V dovolaní žalovaná ďalej namietala, že nedošlo k naplneniu ustanovenia § 42a Občianskeho zákonníka, keďže súd z vykonaných dôkazov odvodil nesprávne skutkové zistenia, na základe ktorých následne dospel k nesprávnym právnym záverom. V dôsledku absencie skutkových a právnych záverov je pre žalovanú rozsudok v jeho napadnutých výrokoch nezrozumiteľný a nepreskúmateľný, keďže súd prvej inštancie sa v odôvodnení rozsudku vyhol vysvetleniu svojich čiastkových úsudkov o skutkovom stave veci. Rovnako sa súd prvej inštancie nevysporiadal so všetkými argumentmi a námietkami žalovanej v priebehu konania a jeho rozhodnutie je tak nepresvedčivé. Vykonané dokazovanie zároveň neodôvodňuje závery súdu prvého stupňa. Rozhodnutia súdov oboch inštancií obsahujú rozporuplné tvrdenia a protichodné skutočnosti. Žalovaná už v konaní pred súdom prvej inštancie, ako aj v odvolacom konaní namietala otázku zmenšenia majetku dlžníka (zmenkového ručiteľa) a vedomosti žalovanej o úmysle dlžníka ukrátiť veriteľa, resp. vôbec naplnenia zákonných predpokladov v zmysle § 42a Občianskeho zákonníka a v tomto smere unesenia dôkazného bremena žalobcom. Oba konajúce súdy sa zhodli, že úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa musel byť žalovanej známy, navyše keď bola prokuristkou v spoločnosti REJA CATERING s.r.o. Z odôvodnenia oboch rozhodnutí (odvolacieho aj prvoinštančného súdu) v ich vzájomnej súvislosti nie je zrejmé, či daný úmysel (ukrátiť veriteľa) musel byť a ako (z čoho vyplýva) žalovanej ako tretej osobe známy. Rovnako nie je zrejmé, od čoho konajúce súdy odvíjali záver o vedomosti žalovanej o úmysle dlžníka/obchodnej spoločnosti, resp. zmenkového ručiteľa (dlžníka) ukrátiť veriteľa, resp. na základe čoho (akej konkrétnej skutočnosti) žalovaná vedela alebo musela vedieť o úmysle dlžníka ukrátiť veriteľa. Z rozhodnutí nevyplýva, či úmysel dlžníka ukrátiť svojho veriteľa ne/musel byť známy žalovanej len z dôvodu „časovej súvislosti“, v takom prípade by úmysel ukrátiť veriteľa musel byť žalovanej známy do budúcnosti (pro futuro), keď k zmenám v obchodnom registri došlo až po uzavretí kúpnej zmluvy k nehnuteľnostiam, pričom konajúce súdy nevysvetlili na základe čoho žalovaná mohla vedieť, či vedela alebo musela vedieť o úmysle dlžníka ukrátiť veriteľa.

36. Odvolací súd tak na argumentáciu dovolateľky v odvolacom konaní dostatočne a zrozumiteľne nereagoval tak, aby dal na ňu konštruktívnu a presvedčivú odpoveď, v ktorej by sa s ňou vysporiadal jasným a zrozumiteľným spôsobom aj z hľadiska jej relevancie k príslušným ustanoveniam upravujúcim zákonné predpoklady úspešného odporovania právneho úkonu v zmysle § 42a ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia dostatočným spôsobom nevysporiadal s odvolacou argumentáciou dovolateľky, ktorá si vyžadovala špecifickú odpoveď a ktorá mohla mať eventuálne zásadný význam pre rozhodnutie vo veci. Nakoľko odvolací súd v prejednávanej veci nezaujal k odvolacím námietkam žalovanej žiadne, resp. dostatočné stanovisko, jeho rozhodnutie je nepreskúmateľné, čím došlo k zaťaženiu konania pred odvolacím súdom zmatečnosťou vadou podľa § 420 písm. f) CSP. Podľa žalovanej sa nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu vzťahuje najmä na vymáhateľnú pohľadávku, resp. jej tvrdenie už v odvolacom konaní o nenaplnení zákonných predpokladov v zmysle § 42a Občianskeho zákonníka a unesenia dôkazného bremena žalobcom.

37. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu žalovanej uviedol, že ani jeden z dôvodov uvádzaných žalovanou nie je dovolacím dôvodom v zmysle CSP, pričom podľa žalobcu žalovaná nevymedzila uplatnené dovolacie dôvody v zmysle § 432 ods. 2 CSP. Podané dovolanie žalovaná odôvodnila výlučne tým, že sa nestotožňuje s právnymi názormi súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu. Je tak zrejmé, že ide výlučne o kritiku a spochybňovanie správnosti postupu konajúcich súdov. V súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 písm. a) a c) CSP žalobca namietal, že žalovaná nevymedzila v dovolaní právnu otázku, pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu a ktorá má byť dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne, rovnako neuviedla ustálenú rozhodovaciu prax odvolacieho súdu, od ktorej sa mal odvolací súd odkloniť, resp. rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré

preukazujú, že právna otázka je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Podľa žalobcu je dovolanie žalovanej založené výlučne na kritike a nesúhlase s právnymi závermi konajúcich súdov napriek tomu, že odvolací súd náležite zodpovedal a vyčerpал všetky odvolacie námietky žalovanej. Dovolateľka navyše, podľa jeho názoru, nevysvetlila, v čom vidí naplnenie uplatnených dovolacích dôvodov. Žalobca má za to, že rozsudok odvolacieho súdu je riadnym a náležitým spôsobom odôvodnený, pričom sa zaoberal podstatnými námietkami žalovanej rovnako ako súd prvej inštancie. Odvolací súd sa vo svojom rozhodnutí venoval jednotlivým zákonným predpokladom pre vyslovenie neúčinnosti právnych úkonov kúpnych zmlúv s odkazom na relevantnú judikatúru a citáciu zákona. V prejednávanej veci boli splnené a náležite preukázané všetky zákonné predpoklady pre vyslovenie neúčinnosti právnych úkonov - kúpnych zmlúv uzavretých medzi žalovanou ako kupujúcou a p. Š. O. ako predávajúcim.

38. Ukracujúcimi právnymi úkonmi p. Š. O. a žalovanej boli uzavreté kúpne zmluvy, predmetom ktorých bol prevod vlastníckeho práva sporných nehnuteľností na žalovanú zo 16. januára 2017, pričom vklad vlastníckeho práva v prospech žalovanej v zmysle kúpnych zmlúv bol povolený dňa 6. septembra 2017. Dňom vkladu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností (6. september 2017) nadobudli obe kúpne zmluvy účinnosť. Pre určenie neúčinnosti právneho úkonu je nutné, aby bol právny úkon platný aj účinný a rozhodujúci moment nadobudnutia účinnosti právneho úkonu v prípade prevodu nehnuteľností nastáva až právoplatným rozhodnutím príslušného katastra. Žalovaná v konaní nepreukázala, že predmetné kúpne zmluvy boli odplatnými právnymi úkonmi, a teda p. Š. O. zaplatila dohodnutú kúpnu cenu vo výške 100 000 eur a tiež nebolo preukázané, že by p. Š. O. finančné prostriedky od žalovanej obdržal. K prevodu vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam došlo podľa žalobcu s úmyslom p. Š. O. ako zmenkového ručiteľa ukrátiť žalobcu ako veriteľa, keďže v čase prevodu vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam na žalovanú p. Š. O. musel vedieť o záväzkoch spoločnosti Simple Pay s.r.o. ako nástupníckej spoločnosti Konkast, s.r.o. (predtým REJA CATERING, s.r.o.). Spoločnosť Simple Pay s.r.o. musela mať vedomosť o svojich záväzkoch voči žalobcovi a o tom, že v dôsledku neplnenia týchto povinností sa kontokorentný úver zosplatní, v nadväznosti na čo žalobca vyplní blankozmenku a svoju pohľadávku bude vymáhať tak od dlžníka ako aj od p. Š. O. ako zmenečného ručiteľa. Okrem toho p. Š. O. ako jediný spoločník a konateľ spoločnosti Konkast, s.r.o., úmyselne túto spoločnosť predal s cieľom vyhnúť sa svojim dlhom, ktoré má aj voči žalobcovi.

39. Žalobca sa domnieva, že kúpne zmluvy boli antidatované a ku skutočnému podpisu došlo až 10. augusta 2017, čo vyplýva najmä z dátumu overenia podpisu predávajúceho p. Š. O. dňa 10. augusta 2017. Krátko pred tým totiž začal mať dlžník finančné problémy a došlo k zosplatneniu kontokorentného úveru. Navyše p. Š. O. doposiaľ býva a má trvalý pobyt v jednom z predávaných bytov, pričom nepreukázal, že by platil nájomné alebo za služby spojené s užívaním bytu. Na predmetných nehnuteľnostiach sú zriadené záložné práva v prospech ČSOB, a.s. ako financujúcej banky za účelom zabezpečenia hypoték p. Š. O., ktoré aj naďalej osobne spláca, hoci vlastníčkou bytov je žalovaná. Účelovosť prevodu vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam potvrdzujú nielen okolnosti prevodu ako hotovostné platby žalovanej bez preukázania ich pôvodu, neexistencia bankových prevodov z účtu na účet, či vkladov na bankové účty p. Š. O., ale najmä skutočnosť, že žalovaná deklaruje neznalosť výšky hypotekárneho dlhu p. Š. O. ako dlžníka voči veriteľovi ČSOB, a.s., kúpila predmetné nehnuteľnosti s vedomím existencie zriadeného záložného práva záložného veriteľa ČSOB, a.s. na predmetných nehnuteľnostiach, zabezpečujúce pohľadávku ČSOB, a.s. voči p. Š. O., s vedomím povinnosti splácania hypotekárneho dlhu voči ČSOB, a.s. treťou osobou. Vedomosť žalovanej o ukracujúcom úmysle p. Š. O. treba podľa žalobcu posudzovať najmä so zreteľom na vzájomné prepojenie osôb žalovanej, zmenkového ručiteľa skrz spoločnosť Konkast, s.r.o. (pôvodne REJA CATERING s.r.o.), ktorej spoločníkom a konateľom bol od jej vzniku zmenkový ručiteľ (Š. O.), a ktorej v období od 10. februára 2012 až do 8. septembra 2017 bola žalovaná prokuristkou s tým, že za spoločnosť REJA CATERING s.r.o. konala samostatne, pričom je tiež zrejmé, že žalovaná vykonávala kompletne účtovníctvo pre dlžníka a mala tak prehľad o jeho finančnej situácii.

40. Dôvodom prevodu sporných nehnuteľností mala byť pohľadávka žalovanej voči zmenkovému ručiteľovi (p. Š. O.), na základe Zmluvy o pôžičke z 1. februára 2012, na základe ktorej mala žalovaná p. Š. O. poskytnúť pôžičku v sume 30 000 eur, avšak reálne poskytnutie tejto pôžičky žalovaná

nepreukázala, čo spochybňuje existenciu pohľadávky žalovanej voči p. Š. O.. Navyiac, v zmysle predmetnej zmluvy mala byť pôžička vrátená do 31. októbra 2012, pričom v čase predaja nehnuteľností bol už tento dlh premlčaný. Zmluva o pôžičke je datovaná ku 1. februáru 2012 a z potvrdení o výberoch z bankového účtu žalovanej je zrejmé, že tieto boli vykonané už v roku 2011 z čoho vyplýva, že medzi výbermi z bankového účtu žalovanej a údajnou pôžičkou poskytnutou p. Š. O. nie je žiaden súvis, navyše keď žalovaná nevie preukázať, že tieto finančné prostriedky skutočne poskytla p. Š. O.. Výsledok akéhokoľvek iného konania na podklade odporovacej žaloby žalobcu voči tretím osobám, ktoré uzavreli s p. Š. O. odporovateľné právne úkony, sú pre toto konanie irelevantné. Naopak, uvedené svedčí o úmyselnom konaní p. Š. O. zbaviť sa svojho bonitného majetku vo vzťahu k viacerým osobám, a teda aj o dôvodnosti podanej žaloby. Žalobca poukázal na to, že v zmysle judikatúry najvyššieho súdu pre účely odporovacieho konania postačuje, pokiaľ veriteľ disponuje splatnou pohľadávkou (žalovateľným nárokom), nemusí disponovať aj vykonateľnou pohľadávkou.

41. V nadväznosti na dovoláciu námietku, že p. Š. O. nebol v čase uzavretia kúpnych zmlúv so žalovanou dlžníkom žalobcu, žalobca poukázal na to, že žalovaná uzavrela 16. januára 2017 s p. Š. O. ako dlžníkom/zmenkovým ručiteľom žalobcu dve kúpne zmluvy. Žalobca si v súdnom konaní o zaplatenie peňažnej pohľadávky voči p. Š. O. uplatňuje nárok z titulu vystavenej zmenky. Na zabezpečenie záväzku spoločnosti Simple Pay s.r.o. ako vystaviteľa zmenky a dlžníka v jednej osobe a pohľadávky žalobcu, spoločnosť Simple Pay s.r.o. vystavila 30. mája 2016 zmenu podpísanú za podmienok uvedených v Dohode, ktorej zaplatenie je na nej zaručené zmenkovým ručením zmenkového ručiteľa (p. Š. O.), žalobcovi ako prvému majiteľovi zmenky (remitentovi) so súhlasom zmenkového ručiteľa (p. Š. O.) vydal zmenu, ktorá bola pri vydaní neúplná a ktorú je v chýbajúcich údajoch oprávnený vyplniť jej majiteľ podľa podmienok uvedených v Dohode (blankozmenka), ak zabezpečená pohľadávka nebude splnená riadne a včas. Nakoľko spoločnosť Simple Pay s.r.o. porušila svoje povinnosti vyplývajúce z podmienok dohodnutých v Zmluve, žalobca dňa 17. augusta 2017 pristúpil k vyhláseniu predčasnej (mimoriadnej) splatnosti úveru ku dňu 21. augusta 2017 a vyzval Simple Pay s.r.o. na zaplatenie celého zostatku nesplateného úveru s príslušenstvom. Z dôvodu neplnenia úveru riadne a včas zo strany Simple Pay s.r.o. žalobca v zmysle dohody ako majiteľ zmenky vyplnil chýbajúce údaje v blankozmenke nasledovne: zmenková suma vo výške 116 476,54 eur a dátum splatnosti zmenky 30. augusta 2017. Žalobca s účinnosťou od 31. augusta 2017 stanovil pre úver sadzbu úrokov vo výške 6 % p. a. Dňa 30. augusta 2017 žalobca písomne vyzval spoločnosť Simple Pay s.r.o. ako aj zmenkového ručiteľa (p. Š. O.) na zaplatenie splatného záväzku s príslušenstvom, t. j. zmenkovej sumy vrátane úrokov vo výške 6 % p. a. z celého zostatku zmenkovej sumy, a to od 31. augusta 2017 až do zaplatenia. Právnym titulom, na podklade ktorého vznikol záväzok p. Š. O. voči žalobcovi so spätnými účinkami ex tunc (ku dňu vystavenia blankozmenky) je vystavená blankozmenka. Pre vznik záväzku p. Š. O. nie je relevantný dátum doplnenia chýbajúcich údajov do blankozmenky, ale dátum jej vystavenia z čoho vyplýva, že záväzok p. Š. O. vznikol už 30. mája 2016 a kúpne zmluvy medzi p. Š. O. a žalovanou boli uzavreté v čase, keď už existoval zmenkový záväzok p. Š. O.. Pán Š. O. ako zmenkový ručiteľ sa tak stal zmenkovým dlžníkom žalobcu s účinkami ex tunc ku 30. máju 2016. V čase uzavretia kúpnych zmlúv dňa 16. januára 2017 bol preto zmenkový ručiteľ nepriamym dlžníkom žalobcu. Záverom preto žalobca navrhol, aby najvyšší súd dovolanie žalovanej odmietol a priznal mu voči žalovanej nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

42. Nad rámec ustanovení CSP sa k vyjadreniu žalobcu vyjadrila dovolateľka, avšak neuviedla žiadne iné skutočnosti mimo tých už uvedených v dovolaní.

43. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala žalovaná včas, v rozsahu, v akom bolo napadnuté rozhodnutie vydané v jej neprospech (§ 424 CSP), zastúpená podľa § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ako aj konanie, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, a dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné ako neprípustné odmietnuť.

44. Dovolací súd sa nestotožnil s námietkou žalobcu v jeho vyjadrení k dovolaniu žalovanej, že právny zástupca žalovanej nie je v zmysle predloženého plnomocenstva zo dňa 7. januára 2019 zo základného

konania oprávnený zastupovať žalovanú aj v dovolacom konaní. Vyslovil názor, že advokát žalovanej by mal disponovať samostatným plnomocenstvom na podanie mimoriadneho opravného prostriedku, ktorým však nedisponuje. Z plnomocenstva udeleného žalovanou advokátovi JUDr. Jozefovi Göblovovi dňa 7. januára 2019 vyplýva, že žalovaná splnomocnila uvedeného advokáta, aby ju v celom rozsahu zastupoval pri všetkých právnych úkonoch týkajúcich sa konania o určenie neúčinnosti právneho úkonu vedeného v tom čase na OS Košice I pod sp. zn. 30CbZm/1/2018 s tým, že je splnomocnený na všetky úkony s tým súvisiace bez obmedzenia, pričom určité úkony boli v plnomocenstve príkladmo vymenované. Dovolací súd je toho názoru, že i keď plnomocenstvo nie je špecifikované výslovne aj na dovolacie konanie uvádza sa v ňom „advokát je splnomocnený na všetky úkony s tým súvisiace (rozumej právne úkony týkajúce sa konania o určenie neúčinnosti právneho úkonu) bez obmedzenia“, treba pod pojem „všetky úkony s tým súvisiace bez obmedzenia“ zahrnúť aj dovolanie. Opačný výklad by podľa názoru dovolacieho súdu hraničil s právnym formalizmom na úkor ochrany práv sporových strán. Úmysel dať sa v dovolacom konaní zastúpiť menovaným advokátom napokon vyplýva aj z konania samotnej dovolateľky, ktorá osobne zaplatila poplatok za podané dovolanie. V súlade s už uvedeným dospel dovolací súd k záveru, že plnomocenstvo zo 7. januára 2019 zodpovedá požiadavkám riadne udeleného plnomocenstva dovolateľkou i na zastupovanie v dovolacom konaní.

45. Podľa § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

46. Podľa § 420 písm. f) CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

47. Podľa § 431 ods. 1, ods. 2 CSP, dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

48. Podstatou práva na spravodlivý proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom, pričom integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle vyššie citovaného ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktorý sa vymyká zo zákonného, ale aj z ústavno-právneho rámca, a ktorý tak zároveň znamená porušenie Ústavou Slovenskej republiky zaručených procesných práv v spojení so súdnou ochranou práva.

49. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (sp. zn. I. ÚS 46/05, sp. zn. II. ÚS 76/07).

50. Požiadavka riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia sa vzťahuje na každé súdne rozhodnutie, pričom odôvodnenie rozhodnutia musí byť dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu jeho správnosti v konaní o opravnom (riadnom alebo mimoriadnom) prostriedku. Ak rozhodnutie neobsahuje zákonné náležitosti, ide o rozhodnutie nepreskúmateľné a takéto rozhodnutie súdu porušuje právo strany sporu na spravodlivý proces, pretože mu upiera možnosť náležite skutkovo a právne argumentovať proti rozhodnutiu v rámci opravných prostriedkov. Európsky súd pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) v rámci svojej judikatúry opakovane vyslovil, že súd musí v rozsudku jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založil svoje rozhodnutie, pričom sa musí zaoberať aj najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a súčasne uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov. Podľa ESLP právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na riadne a vyčerpávajúce odôvodnenie súdneho

rozhodnutia.

51. Rovnako, podľa judikatúry ústavného súdu riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami, na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

52. Aj v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa odvolací súd musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Právne závery odvolacieho súdu môžu byť dostatočne preskúmateľné len vtedy, ak odvolací súd po skutkovom vymedzení predmetu konania podá zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal, ako ich interpretoval a prečo pod tieto ustanovenia podriadil, prípadne nepodriadil zistený skutkový stav.

53. Dovolateľka vyvodila prípustnosť a dôvodnosť dovolania z ust. § 420 písm. f) CSP. V súvislosti s tým poukazovala na to, že jedným z aspektov práva na spravodlivý súdny proces je právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Zdôraznila, že aj v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu.

54. Podľa názoru dovolacieho súdu odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu nie je nedostatočné, arbitrárne a nepreskúmateľné. Dovolací súd je toho názoru, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, opierajúce sa v podstatnej časti o odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie súdnych rozhodnutí. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, ktorý bol zistený súdom prvej inštancie, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy aplikované na posudzovaný prípad, z ktorých vyvodil svoj právny záver a zrozumiteľne vysvetlil, z akého dôvodu čiastočne potvrdil a čiastočne zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Odvolací súd súčasne k rozhodujúcim (kľúčovým) odvolacím námietkam žalovanej uviedol svoju argumentáciu v súlade so skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie a vyplývajúcim z obsahu spisu.

55. Dovolací súd nesúhlasí s tvrdením dovolateľky, že odvolací súd sa nevysporiadal s jej relevantnými odvolacími námietkami. Rozhodujúca (kľúčová) argumentácia odvolacieho súdu je obsiahnutá v ods. 33., 34., 37., 38., 40., 42., jeho rozsudku na ktorú odvolací súd poukazuje.

56. V súvislosti s námietkou dovolateľky týkajúcou sa výroku II. rozsudku odvolacieho súdu, hoci tento nebol napadnutý dovolaním, ale dovolateľka mu venovala značnú časť dovolania, že aj tu vidieť nerovnaký prístup k obom stranám sporu a porušenie práva na spravodlivý súdny proces, dovolací súd poukazuje na ods. 51., odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu, v ktorom odvolací súd vytýkal súdu prvej inštancie nedostatočné odôvodnenie jeho rozsudku v tejto časti. Odvolací súd ďalej zdôraznil, že

vychádzajúc zo znenia § 42b ods. 4 Obč. zák., uloženie povinnosti žalovanej na zaplatenie peňažnej náhrady prichádza do úvahy len eventuálne a to vtedy, ak veriteľ nemôže požadovať uspokojenie svojej pohľadávky z toho, čo odporovateľným právnym úkonom ušlo z dlžníkovho majetku. Odvolací súd konštatoval, že všetky uvedené skutočnosti mal súd prvej inštancie zohľadniť pri rozhodovaní o merite veci, čo neurobil a preto jeho rozhodnutie označil za nepreskúmateľné. Vychádzajúc z uvedeného považoval odvolací súd námietky dovolateľky, týkajúce sa zrušujúceho výroku rozsudku odvolacieho súdu za nedôvodné.

57. Pre úplnosť dovolací súd poznamenáva, že v dovolacom konaní nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení súdov nižšej inštancie už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože v dovolacom konaní je dokazovanie vylúčené (okrem preukazovania včasnosti a prípustnosti dovolania podľa § 435 CSP). Pokiaľ dovolateľka nesúhlasí so skutkovými a právnymi závermi odvolacieho súdu, tak nejde o námietku nesprávneho procesného postupu odvolacieho súdu, ale o námietku inú, vo väzbe na správnosť skutkových a právnych záverov, na ktorých súdy oboch inštancií založili svoje rozhodnutia. Takáto prípadná nesprávnosť nezakladá tzv. vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP, pretože nesprávne právne posúdenie veci by mohlo založiť prípustnosť dovolania len podľa § 421 CSP.

58. Na základe vyššie uvedeného dovolací súd uzaviera, že odvolací súd odôvodnil svoje rozhodnutie v dostatočnom rozsahu, pričom v ňom vyjadrené závery sú jasné a zrozumiteľné. Odvolací súd sa zaoberal rozhodujúcimi odvolacími námietkami žalovanej, na ktoré dal odpoveď v odsekoch 33., 34., 37., 38., 40. a 42. odôvodnenia rozsudku. Odvolací súd vysvetlil, prečo považoval otázku ustálenia dátumu podpisu sporných kúpnych zmlúv pre rozhodnutie o merite veci za irelevantné, poukázal ďalej na okolnosti vzhľadom na ktoré, považoval za správny záver súdu prvej inštancie, že spornými prevodmi nehnuteľností došlo k ukráteniu uspokojenia žalobcu ako veriteľa, ktorý z vykonaných úkonov nedosiahol žiadne uspokojenie svojej pohľadávky, s poukazom na odbornú literatúru ozrejmil dôvody, pre ktoré kvalitu vlastníctva nehnuteľného majetku dlžníka a inkasovanie kúpnej ceny v minulosti nemožno zaradiť do porovnateľných kategórií, vzhľadom na ktoré, bolo podľa jeho názoru bez právneho významu skúmať, či odhadovaná trhovú cenu sporných bytov bola v čase ich predaja 50 000 eur, alebo vyššia (60 000 resp. 62 000 eur). Odvolací súd ďalej vysvetlil, prečo bolo povinnosťou práve žalovanej preukázať, že zmenkový ručiteľ mal aj iný majetok, z ktorého by žalobca mohol uspokojiť svoju pohľadávku a z akých dôvodov nemal bezpečne preukázané ňou tvrdené skutočnosti. Odvolací súd napokon poukázal aj na okolnosti, pozíciu účtovníčky a prokuristky v spoločnosti REJA CATERING s.r.o. a ozrejmil dôvody pre ktoré považovali obranu, že realizovanými prevodmi sledovala uhradenie jej vlastnej pohľadávky voči zmenkovému ručiteľovi, s prihliadnutím, na ktoré dospel k záveru, že tretia osoba (žalovaná) o úmysle dlžníka vedieť mala a mohla, skutočnosť ktorá podľa judikatúry (rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Obdo/10/2020) je postačujúca pre naplnenie zákonnej podmienky odporovateľnosti.

59. S poukazom na vyššie uvedené dovolací súd uzaviera, že v posudzovanom prípade nie je daná prípustnosť dovolania žalovanej podľa § 420 písm. f) CSP. Dovolací súd preto dovolanie žalovanej odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

60. Dovolateľka vyvodila prípustnosť dovolania aj z ust. § 421 ods. 1 písm. a) a c) CSP.

61. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo, alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

62. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) a c) CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní. Právne otázky, takto v dovolaní nenastolené a nepomenované, nemajú relevanciu z hľadiska prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia. Pokiaľ procesná strana v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 CSP nevyvedie právnu otázku, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch, alebo domnienkach, ktorú otázku mal dovolateľ na mysli, v opačnom prípade by jeho

rozhodnutie mohlo mať neefektívny a nedosahujúci zákonom určený cieľ. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky nemôže dovolací súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešil prvoinštančný a odvolací súd, v opačnom prípade by uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP. Vychádzajúc z obsahu dovolania dovolateľka právnu otázku nekonkretizovala a v podstate i keď uviedla i tento dovolací dôvod, vychádzajúc z obsahu dovolania, v skutočnosti vyvodila prípustnosť a dôvodnosť dovolania iba z § 420 písm. f) CSP.

63. So zreteľom na uvedené dovolací súd uzatvára, že dovolanie žalovanej je procesne neprípustné a preto ho podľa § 447 písm. f) CSP odmietol.

64. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP, § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP). O výške náhrady trov dovolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

65. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.